

Saapuvan talven ensimmäinen yö

Pälyilen pelokkaana ympärilleni, viimeiset puut palavat hiipuvassa nuotiossa, talven ensimmäiset lumihiutaleet leijailevat maahan. Yön pimeys vaanii synkkänä ympärilläni ja hiljaisuuden rikkoo vain jossain kaukaa katua kulkeva satunnainen auto.

Istun ostoskeskuksen takana olevassa lepikössä, kuten olen istunut joka päivä kesästä alkaen. Viime aikoina vain talven lähestyminen ja luihin hiipivä kylmyys on saanut minut unelmoimaan myös lämpöisestä asunnosta. Tänään tuntuu entistä yksinäisemmältä, koska muut kaverit ovat häipyneet johonkin minun torkkuessa hyvin palaneen nuotion lämmössä. Huhuilen varovasti ympärilleni kavereiden nimiä, vaikka tiedän, ettei ketään ei ole lähistöllä.

Alitajunnassani minua vaivaa tieto siitä, että tiedän jossain lähistöllä olevan nuotioon polttopuita, mutta en saa ajatuksesta kiinni. Siirtelen pienellä oksalla nuotiossa olevia kekäleitä kasaan ja saan sen palamaan hetken kunnan liekillä. Nuotion valaisemassa ympäristössä valo ja varjo kisaavat siitä, kumpi pääsee niskan päälle. Itse tiedän siihen vastauksen, mutta en saa itseäni kuitenkaan lähtemään nuotiolta.

Pimeältä taivaalta valokeilaan ja harteilleni leijailevat lumihiutaleet saavat takkini kastumaa. Lumoutuneena seuraan lumen kertymistä vieressäni olevien puiden oksille ja samalla ne heijastavat hieman lisää valoa pimeyteen. Havahdun siihen, kun nuotiossa on enää hehkuva hiillos ja entistä synkempi pimeys ympärilläni. ”Nyt pitää toimia”, hoen itselleni ja alan samalla kömpimään ylös kannon nokasta. En ole oikein tajunnutkaan, miten kylmyys on myös jäykistänyt minut ja joudun ponnistelemaan oikein kunnolla, että saan itseni suoraksi.

Totutan silmäni pimeään ja katselen hämärästä heikosti erotuvan polun päätä. ”No nyt liikkeelle, tai sinä jäät lopullisesti tähän” sanon itselleni ja lähden etenemään varovasti polkua. Muutaman kymmenen metrin päässä ostarin lastauslaituria valaisevat valaisimet saavat polunkin näkymään paremmin ja kävelen kankeasti ensimmäisen valaisinpylvään juureen pälyilemään ympärilleni. Maisema näyttää aivan toiselta, kuin alkuillasta, jolloin ei ollut yhtään lunta. Olen

alueen ainoa ihminen ja tämän tiedostaminen saa minut tuntemaan itseni entistä yksinäisemmäksi.

Valaisimen valokeilassa lumisade näyttää entistä sakeammalta ja minuun iskee paniikki, kun en tiedä mihin pääsen yöksi nukkumaan. Tätä miettiessäni kuulen kuinka lastauslaiturin vieressä olevan pienen varastokopin ovi narahtaa auki ja sieltä pujahtaa vaivihkaa ulos kaverini Ekka. Hän laahustaa lähimmän puun juurelle ja jää nojaamaan puunrunkoon. Tämä saa minuun liikettä ja etenen varaston ovelle odottamaan puun alta tulevaa kaveriani. Hän huomaa minut ja sanoo: ”Kauanpa sinä viihdyit tulilla, meinattiin jo lähteä hakemaan sinua, mutta siinäähän sinä nyt olet, joten ei muut kuin sisään ja nukkumaan”. ”Aamulla on taas kuitenkin aikainen lähtö, ettei kauppias hoksaa majapaikkaamme”, hän jatkaa. Sisään päästyäni minulle annetaan vanha kuiva paita ja risainen takki, jonka jälkeen asetun seinän viereen yöpuulle.

Tänään näin, mutta miten huomenna, mietin talven tuloa vaipuessani uneen.